Snak ved køkkenbordet Marts 2009

Så kom den – indkaldelsen – bilen skal til syn. Vi vidste det jo godt at det snart ville ske, men tænk…. To år er allerede gået, siden den sidst var afsted.
Ved køkkenbordet – og til en kop kaffe havde vi drøftet det flere gange! Skulle vi skifte bilen ud og få en anden? Bilen er udmærket og kunne sagtens klare et syn, ingen rust, ingen buler og skrammer, - men – et stort MEN – vore knæ er ikke så bøjelige mere og sæderne er lave i den, så vi ville gerne have en bil med højere sæder.
Vi har jo hørt i radio og TV at det nu var købers marked, for i disse krisetider er bilforhandlerne meget trængte og kan slet ikke overleve …. Måske kunne vi gøre et godt køb (og hjælpe en bilforhandler til lidt længere overlevelse!).
Som tænkt - så gjort. Vi var enige om hvad mærke og model det skulle være, men vi skulle til Esbjerg, hvor vi havde set, der var en forhandler. Vi tog søndagstøjet på og kørte derned, fandt adressen og alt var OK.
Vi kom til, ja nærmest en stor glashal. Heri var udstillet, jeg kan ikke huske om det var syv eller otte nye biler – kørt frem, så de stod rundt i en halvmåne. …. Vi så ingen folk, men kiggede på bilerne, de to første kunne vi ikke li', hverken modellen - eller prisen – jo længere vi kom rundt faldt priserne lidt.
Endelig kom en yngre mand og spurgte om han kunne hjælpe os ---- Jo vi var interesseret i en ny bil, eller en brugt, der ikke havde kørt for mange kilometer.
Vi sagde til ham, at bilen vi havde, skulle indgå i handelen. Nå… men den gamle kunne jo ikke koste meget, mente han…. Det var jo en årgang 1990 – det kunne vi nu ikke forstå, at den var så gammel (registrerings-attesten lå hjemme i skuffen), men på en skærm kunne ham finde alle oplysninger, og det stemte for ham.
Brugte biler havde de et par stykker af, men de stod ikke der, så dem kunne vi ikke se. Med den besked sagde vi, at vi ville tænke over det … sagde pænt tak og farvel – ingen handel med os.
Vores indtryk var, at han ikke manglede noget for at få det daglige brød.
Det at være bilforhandler er en sag for sig selv… jeg tror at der skal lidt psykologi til!

NB: Vi har fået bilen vi kunne tænke os, og den gamle indgik i handelen, men det er en hel anden historie.